

லெய்டினன்ட் திலக்

சேதுலிங்கம் கிருஷ்ணவரதன் - வீரச்சாவு 22-07-1991

இந்திய இராணுவம் எமது மண்ணை ஆக்கிரமித்து பல அழிவுகளை செய்து கொண்டிருந்த காலம். வீதிகள் ஓழுங்குகைகள் எங்கு பார்த்தாலும் வெறிநாய்களின் வேட்டை. அமைதிப்படை என்று வந்து குழந்தைகள், பெண்கள் என்ற வேறுபாடு இன்றி தமிழீழ மண்ணை அழித்து அட்டகாசம் செய்து கொண்டிருந்த காலம்.

எமது மக்களைக்காக்கவேண்டுமென்று சொல்லி இந்த மண்ணில் வந்தவர்கள் எமது மக்களையும் கலை, பண்பாட்டையும் அழிப்பதைக் கண்டு சிறுவர் முதல் பெண்கள் வரை எமது மண்ணைக்காக்க எழுந்தனர்.

சிறுவயதில் இருந்தே துடிப்புடன் எந்தக் காரியத்தையும் துடுக்குடன் செய்யும் கிருஷ்ணவரதன் என்ற இயற்பெயர் கொண்ட இவன் கடலால் குழப்பட்ட வல்வேட்டித்துறையில் ஆதிகோவில்லடி என்னும் கிராமத்தில் சேதுலிங்கம் வள்ளியம்மை தம்பதிகளின் மூத்த மகனாக 10-09-19972 இல் பிறந்தான். இவன் 17-01-1989இல் பலிகாட்டுடன் தன்னை ஒரு முழுநேர உறுப்பினராக இணைத்துக் கொண்டான். விடுதலைப் புலிகளின் காணகப் பாசறை பல புலிகளை இந்த மண்ணில் உருவாக்கிவிட்ட மணலாறு பயிற்சி முகாமில் பயிற்சி எடுப்பதற்காக அனுப்பப்பட்டான்.

இங்கு "திலக்" என்ற பெயருடன் பயிற்சியைத் தொடங்கிய இவன் பயிற்சியில் மிகவும் கட்டுப்பட்டுள்ளும், திறமையுடனும் நடந்து கொண்டான். இதனால் பல தடவைகள் முகாம் பொறுப்பாளராலும், பயிற்சி அளித்த ஆசிரியர்களாலும் வெகுவாகப் பாராட்டப்பட்டு வந்தான்.

எந்த வேலையைக் கொடுத்தாலும் முகமலர்வுடன் ஏற்று அதனை முடிப்பதில் இவனுக்கு நிகர் இவனேதான். காட்டுப்பகுதியில் உணவுப் பொருட்களில் இருந்து சகல விதமான பொருட்களையும் தலையில் சுமந்தே செல்ல வேண்டிய நிலை. தூர இடங்களில் இருந்து பொருட்களை எடுத்து வருவதானால் பொறுப்பாளரால் தெரிவு செய்யப்படும் குழு திலக்கின் குழுவாகவே இருக்கும்.

அவன் தான் சேர்வீன்றித் தன் குழுவில் உள்ளவர்களை - யெல்லாம் பாட்டாலும் பகிடிப் பேச்சாலும் சிரிக்க வைத்து வேலைகளை களைப்பின்றிச் செய்யும் திறமை உடையவன். பயிற்சி முகாமில் நடைபெறுகின்ற கலை நிகழ்ச்சிகளில் திலக் இல்லாமல் இருக்காது. ஏதாவது ஒரு நிகழ்ச்சியிலேனும் அவன் பங்கு இருக்கும். அப்படியில்லாவிட்டால் சக போராளிகள் கட்டாயப்படுத்தி "திலக்" அண்ணை மேடைமேலை ஏறுங்கோ. ஒரு பாட்டென்றாலும் கட்டாயம் பாடவேண்டும்" என்பார்கள், அவர்களின் அன்புக்காகப் பாடுவான்.

இவனுடைய ஒவ்வொரு அசைவும் பேச்சும் ஒரு முழுமையான விடுதலைப் போராளுக்கு உரியனவையாகவே இருக்கும். எப்போ எடுத்தாலும், தனது குழுவிலுள்ள ஆட்களிடம் "மச்சான் சண்டை பிடிக்கவேணும், ஆமிக்கு நாம் யாரென்று காட்ட வேணும்" என்று பேசிக்கொள்வான்.

பயிற்சிக் காலத்தில் இப்படி விடுதலை உணர்வுடன் இருந்து திலக் பயிற்சியை முடித்து வெளியே வந்தான். பயிற்சியில் இவன் காட்டிய திறனும் போராட்ட உணர்வும் எமது வெற்றிக்கு கடுமையான பயிற்சியும் மன உறுதியும்தான் காரணம் என்ற தலைவரின் கூற்றுக்கு அமைய மேலும் பயிற்சி எடுக்க விரும்பிய இவனை வயதில் சிறியவனாக இருந்தாலும் இவன் திறமையையும் ஆர்வத்தையும் கண்டு மேலதிகப் பயிற்சிக்கும் அனுப்பப்பட்டான். அங்கும் இவன் முதன்மை மாணவனாகவே இருந்து பல பேரின் பாராட்டைப் பெற்றான்.

இப்பயிற்சியையும் முடித்து வெளியே வந்த நேரத்தில் இரண்டாவது ஈழப்போர் ஆரம்பமானது. இதனைத் தொடர்ந்து இன அழிப்பில் ஈடுபட்டுவந்த சிங்கள வெறியர்களின் முகாம்களை அழித்திட புலிகள் செயற்பட்டு வந்தனர். இதன் முதற்படியாக கொண்ட்ச்சி இராணுவ முகாம் தகர்ப்பு இடம்பெற்றது. இத்தாக்குதலில் திலக்கின் பங்கு அளப்பரியது. தாக்குதல் தொடங்கியது. ஒரு பக்கமாகத் திலக் நின்ற அணி எதிரியின் முகாமுக்குள் புகுந்து அவனை அழிக்க வேண்டும். விடுதலைப் புலிகளின் கரங்களில் இருந்த துப்பாக்கிகள் நெருப்பைக் கக்கிய வண்ணம் முன்னேறிச் சென்றன. திலக்கின் துப்பாக்கி மின்னலாகச் சுழன்றது. அதில் எதிரிகள் பலர் கண்முன்னே விழுந்தனர். முதலாவதாக இவன் சென்ற அணியே முகாமுக்குள் புகுந்தது. பல ஆயுதங்களுடன் பவல் கவச வாகனம் ஒன்றும் விடுதலைப் புலிகளால் கைப்பற்றப்பட்டது.

இதனைத் தொடர்ந்து பரந்தன் பக்கமாக முன்னே முயன்ற

இராணுவத்தின் மீதும் கரும் தாக்குதல் தொடுக்கப்பட்டது. இதில் இவன் காட்டிய வீரம் இவனோடு களம் சென்ற அனைத்துப் போராளிகளையும் ஒருகணம் சிந்திக்க வைத்தது. சண்டை முடிந்து முகாம் திரும்பியதும் இங்கு வராமல் தொடர்ந்து சண்டை செய்துகொண்டு இருக்க வேண்டுமென்று கூறிக்கொண்டு இருந்தான். சண்டையில் இவன் காட்டும் வீரமும் துணிச்சலும் எல்லோரையும் இவன் பக்கம் ஈர்த்தது. எல்லோருக்கும் முன் உதாரணமாக திலக் செயற்பட்டான். சண்டைக்குப் போராளிகளை தெரிவு செய்யும்போது இவன் பெயர் இடம் பெறாதுவிட்டால் எதற்கும் முகம் சுளிக்காத இவன் முகம் சுளிப்பான், யாருடனும் பேச மாட்டான்.

"இவ்வளவு பேரும் சண்டைக்குப் போக நான் மட்டும் இங்கு நிற்பதா" என்று கூறிக்கொள்வான். இவனின் இந்த மாறுதலைப் பார்த்து இவனும் சண்டை அணிமில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுவான்.

இப்படித்தான் கொக்காவில் இராணுவ முகாம் தாக்குதலுக்குச் சென்ற அணிமில் இவன் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டான். அங்கும் இவன் காட்டிய வீரம் எல்லோரும் இவன் போலவே இருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தை எல்லோரிடமும் தோற்றுவித்தது. வீரத்திலும், விவேகத்திலும், இலட்சியத்திலும் இவன் எப்படி இவ்வளவு திறன் பெற்றான்? அதுதான் ஒவ்வொரு போராளியையும் தனது பின்னையாக வளர்க்கும் தலைவரின் கண்காணிப்பில் வளரும் புலிகளின் திறன்.

இதனைத் தொடர்ந்து யாழ்ப்பாண மண்ணை ஏனைய பிரதேசங்களுடன் பிரித்து நிற்கும் ஆணையிறவு முகாம் முற்றுக்கையின் முதல் கட்டமாக ஆணையிறவு உல்லாச விடுதி மினிமுகாம் விடுதலைப் புலிகளின் சில நிமிடத் தாக்குதலில் அழிக்கப்பட்டது. இத்தாக்குதலில் திலக் காட்டிய வீரமும் விவேகமும் இவனுக்கே உரியது. சில நிமிட நேரத்தில் முகாம் வீழ்ச்சி அடைந்தது என்றால் அதில் சென்ற அணிகள் எவ்வளவு வேகத்தில் தாக்கியிருப்பார்கள். இதனால் முகாமுக்குள் இருந்து எதிரிகள் பயப் பீதியால் ஆட்டம் கண்டார்கள். தமது உயிர் திரும்பாது என்னும் முடிவுக்கு வந்தனர். எமக்கு உதவி செய்யும் படி இராணுவத்தினர் இராணுவத் தளபதிகளிடம் உயிர் பிச்சை வேண்டினர். இதன் காரணமாக முற்றுக்கையை முறியடிக்கவென்று கட்டைக்காட்டுப் பகுதியில் இராணுவம் தரைமிறக்கப்பட்டது.

24 மணி நேரத்தில் முற்றுக்கையை முறியடிப்பதாகக் கூறிக்கொண்ட இராணுவம் 24 நாட்களுக்கு மேல் போரிட வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. கடற் கப்பலின் மூலம் தரைமிறக்கப்பட்ட இராணுவத்தினரை எதிர்கொள்ள போராளிகள் கட்டைக்காட்டுப் பகுதியை நோக்கி விரைந்தனர். மூண்டது கட்டைக்காட்டுப்போர். உல்லாச விடுதிப் பகுதியில் சண்டையில் நின்ற திலக் கட்டைக்காடு செல்ல விருப்பம் கொண்டு பொறுப்பாளரிடம் கேட்டபொழுது இவன் ஆர்வத்தைக் கண்ட அவர் அங்கு சென்ற அணிப்புடன் இவனையும் அனுப்பி வைத்தார். அங்கலம் அங்கலமாக முன்னேறி வந்த இராணுவத்தினர் இவர்களின் கரும் எதிர்ப்பைக் கண்டு திணறினர்.

போருக்கெல்லாம் தாய்ப்போர் என்று கொக்கரித்தான் எதிரி. இலங்கையில் இரண்டு இராணுவங்கள் உண்டு என்று கூறும் அளவுக்கு திலக் போன்ற நிகரில்லாத வீரர்கள் காட்டிய வீரமே காரணம். இராணுவம் முன்னேறிக்கொண்டு இருந்த நேரத்தில் இடையில் உட்சென்று தாக்குதலிற்காக ஓர் அணி தெரிவு செய்யப்பட்டது. அத்தாக்குதலில் திலக்கும் இடம் பெற்றான்.

உட்சென்று தாக்கும் தாக்குதல் தொடங்கியதும் போராளிகளின் ஆயுதங்கள் தீப்பிழம்பாக உட்புகுந்தன. எதிரி திசை தெரியாமல் ஓடினான். எம்மவர்களின் குண்டுகள் எதிரியைச் சல்லடை போட்டன. பல இராணுவத்தினர் கொல்லப்பட்டு பல நவீனக ஆயுதங்கள் கைப்பற்றப்பட்டதுடன் இராணுவத்தினரின் உடல்களும் கைப்பற்றப்பட்டன. இதில் திலக் காட்டிய வீரம் இன்றும் போராளிகள் மத்தியில் பேசப்படுகின்றது. இச் சண்டையின் பின்னரும் முன்னேறி வந்த இராணுவத்துக்கு எதிராக தொடர்ந்தும் போராடினான். 22-07-1991 அன்று நடைபெற்ற மோதலில் எதிரியின் ரவை பட்டு வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்டான்.

இவன் கண்ட கனவை நனவாக்க இவன் சிந்திய செங்குருதியில் சிவந்த மண்ணில் செங்கொடி ஏற்றிட, ஆயிரமாயிரம் வேங்கைகள் உருவாகிக்கொண்டே உள்ளனர். வீரத்துக்கு உதாரணமான இந்த வீரனின் நினைவுகளும் அனைத்துப் போராளிகளின் இலட்சிய உணர்வுகளும் என்றும் எம்மோடு தொடர்ந்து வரும்.

மீண்டும் உதயத்துக்காக...

4 ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி...

யாழ்ப்பாண மண் -
 சிறிலங்கா படைமினரால், இந்தியப்படைமினரால் பல முறை ஆக்கிரமிக்கப்பட்டது, அழிக்கப்பட்டது, சிதைக்கப்பட்டது. ஆனால் மீண்டும் நாம் புதுப்பொலிவுடன் எழுந்தோம்.

இது வரலாறு!
 எமக்கு மீண்டும் எழுவதற்கான புதிய வாழ்வை நோக்கி நகர்வதற்கான ஆன்மபலம் உண்டு, அனுபவமும் உண்டு, வளம் கொழிக்கும் வலிகாம்ப மண் எதிரியின் பிடியிலிருந்து நாளை மீட்கப்படலாம் அல்லது நான்கு வருடங்கள் கழித்து மீட்கப்படலாம் அது இன்னமும் நீளலாம். மண் மீட்கப்படுவது அடிப்படைமில் எமது சக்தியைப் பொறுத்தது என்றாலும் கூட, தேசிய - அனைத்துலக நிலைமைகள் துணைக் காரணங்களாய் அமையும். எனவே மண் மீட்பு என்பது பூரணமாக எமது பிரதேசத்தை விட்டு எதிரி விரட்டப்படும்போதே சாத்தியம். ஒரு சாதாரண பூமியில் மட்டுமே மீண்டும் வலிகாம்ப மக்கள் காலடி எடுத்து வைப்பர் என்ற உறுதி நிச்சயமானது.

ஆனால், இடம் பெயர்ந்து இங்கு குடியேறிய வலிகாம்ப மண்ணின் மக்கள் இங்கு வாழும் காலம் ஒரு நாளைக இருந்தாலென்ன அல்லது ஓராயிரம் வருடங்களாக இருந்தாலென்ன எத்தகைய ஒரு வாழ்வை வாழப்போகின்றார்கள் என்பதே கேள்வி.

நாம் நீண்ட பாரம்பரியம் கொண்ட மக்கள். நிற்கும் மண்ணில் நீளவேரோடி நிலைக்கும் பக்குவம் கொண்ட உறுதிமிக்கவர்கள்.

எனவே நாம் எமக்கென்று ஒரு புதிய வாழ்வை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். புதிய சமூக, பண்பாடு, பொருண்மிய உறவுகளை உருவாக்கி அபிவிருத்தி செய்ய வேண்டும்.

ஓங்கி வளர்ந்த அடர் வனங்கள் காலாதி காலமாக உதிர்ந்து விட்ட கழிவுகளால் உரமேறிப்போன வளமான மண்ணும், வற்றாத நீர் வளமும் எமக்கென ஒரு வாழ்வை ஆரம்பிக்க இரு கை நீட்டி வரவேற்கின்றன. உலகப் புகழ் பெற்ற யாழ்ப்பாண மக்களின் உழைப்பை உண்டு செழிக்கக் காத்திருக்கிறது வன்னி மண்.

வெங்காயமும், மிளகாயும், வாழையும், புகையிலையும் இங்கு செழித்து வளரத் தயங்கியதில்லை. பரந்து கிடக்கும் நெல்வயல்கள் பெரும் விளைச்சல்களை தரக்காத்திருக்கின்றன. எனவே இங்கு ஒரு விவசாயப் பொருண்மியக் கட்டமைப்பு ஏற்கெனவே உண்டு. இக்கட்டமைப்பில் இடம் பெயர்ந்து வாழும் மக்களும் ஒன்றிணைந்து அதை மேலும் செழிமைப்படுத்தவும், அகதி வாழ்விலிருந்து மீண்டு புதிய நிர்ந்தர வாழ்வமைப்பை உருவாக்கவும் வேண்டும்.

அனைத்து மக்களும் விவசாயிகளாக மாற வேண்டும் என்பது வெறும் பேச்சாணதும், கற்பனையானதுமான கூற்றாகும்.

ஆனால், விவசாய பூமியில் விவசாயம் சார்ந்த பல தொழில்கள் எமக்காகக் காத்திருக்கின்றன. பொருண்மியத் தடை குறிப்பாக பசளை, எரிபொருள் தடை, புதிய கட்டுமானப் பணிகள் இவையனைத்தும் புதிய தொழில் முயற்சிகள் உருவாவதைக் கோரி நிற்கின்றன.

இங்குதான் எமது அறிவாளர்களின் பணி அத்தியாவ சியமாகின்றது. புத்தகங்களில் கற்றதைத் திரும்பிச் சொல்லும் பழைய பாணியிலிருந்து விடுபடவும், தாம் கற்றவற்றை இன்றைய எமது மண்ணின் தேவைகளை நிறைவு செய்யும் வகையில் பிரயோகிக்கவும், இன்றைய வளங்கள், தேவைகளை ஆழமான சிந்தனையுடனும், திறந்த மனதுடனும் புரிந்து கொள்ளவும், எமது பாரம்பரிய வழிமுறைகளை இன்றைய கால வளர்ச்சிக்கேற்ப நவீனமயம் படுத்தவுமான புதிய முயற்சிகளில் இறங்க வேண்டும். இவர்களுக்கு இங்கொரு பெரும்பணி காத்துக் கிடக்கிறது.

எம்மால் இழக்கப்பட்ட எமது வலிகாம்ப மண் வெறுமனே எதிரியின் ஆக்கிரமிப்பில் இல்லை. எமது குழந்தைகளின் வேட்டுச் சத்தங்களும், வெடிகுண்டுச் சிதறல்களும் அங்கே எதிரியைத் திணறடித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. விடுதலைப் புலிகளின் வீரமும், தியாகமும், எமது மக்களின் உயர்ந்த பங்களிப்பும் வலிகாம்ப மண்ணை விரைவில் மீட்டுகும்.

மீட்டெடுக்கப்பட்ட எமது மண்ணில் நாம் மீண்டும் காலடி வைக்கும்போது எத்தகைய ஒரு பண்பாடு, பொருண்மிய வாழ்வு கொண்ட ஒரு மக்கள் கூட்டமாக அங்கிருந்து வெளியேறினோமோ, அதே போன்ற பண்பாட்டு, பொருண்மிய வாழ்வு கொண்ட ஒரு சமூகமாகவே செல்வோம். அகதி வாழ்வின் கீழிழுகளோ, எதிரி வாழ்வின் நம்பிக்கையினங்களை எம்மில் தொற்றிக்கொள்ள அனுமதிக்கக்கூடாது.

நாம் எங்கு சென்றாலும், எப்படி வாழ்ந்தாலும் தமிழ்த் தேசிய இனமாகவே வாழ்வோம். எமது மகத்துவத்தை என்றும் காப்போம்.